

Officiant Ministry Skills

Необхідна практика Церковного Служіння Рукопокладення

Вступ

В цьому розділі ми торкнемося питання рукопокладення служителів: дияконів, пасторів та благовісників. Та розглянемо усі питання які можуть бути пов'язані з цим. А саме що таке взагалі рукопокладення, що воно означає і для чого потрібне? Яка процедура рукопокладення? Чи потрібно рукопокладати директора недільної школи, жіночого служіння, чи служіння благодійності? Чи можливо взагалі рукопокладати жінок, і якщо можна то на яке служіння? Чи має воно сакраментальне значення і дари, сили і успадкованість служіння? Та яка процедура рукопокладення. Чи є відмінності між рукопокладенням та без рукопокладання служителем і чи існує можливість позбавлення, або відкликання рукопокладення.

Зміст:

Біблійні підтвердження і приклади.

І вони, настановивши¹ їм пресвітерів для всіх Церков і помолившись з постом, передали їх Господу, в Якого повірили. Дії 14:23 УТТ

Для того я залишив тебе на Криті, щоб ти впорядкував недокінчене й наставив пресвітерів у містах, як я тобі звелів. Тита 1:5 УТТ

Рук поспішно не покладай ні на кого, не бери участі в чужих гріхах. Бережи себе чистим.
1 Тимофія 5:22 УТТ

Виберіть², брати, з-поміж вас сімох надійних мужів, сповнених [Святого] Духа та мудрості, і ми поставимо їх на це служіння. Дії 6:3 УТТ

Що рукопокладення означає?

Вибрання, визнання і делегування. По перше, рукопокладання це – вибрання. Як ми можемо бачити з наведених уривків і значення самого слова рукопокладання. Це голосування помісною громадою за брата чи сестру на служіння. По друге, це визнання брата чи сестри кимось авторитетним, як от Павло, Варнава, Тимофій чи Тит. Цю люди не належали до помісної церкви, але були достатньо авторитетними щоби виконати роль поважного і незалежного арбітри в присутності якого це голосування церкви визнавалось. По третє, це делегування **І приведеш левітів перед Господа, а ізраїльські сини хай покладуть свої руки на левітів; і відділить Аарон левітів — як дар перед Господом — від ізраїльських синів; і будуть для того, щоб чинити Господні діла. Числа 8:10-11 УТТ** Не всі в Ізраїлі мали можливість виконувати служіння для Господа перед скінією і жертвником, але тільки левіти. Але сини Ізраїльські

¹ Χειροτονέω (хейротонео) – буквально перекладається як простягнути руку для голосування. В більш широкому значенні вживається як вибрати або назначити когось на служіння. Безпосередньо в Дії 23:14 говориться що вони (Павло і Варнава) вибрали пресвітерів. Так само Павло наказував Титу 1:5 вибрати хейротонέω (хейротонео) пресвітерів по церквах в Криті. Мається на увазі що в як в першому, так і в другому уривках не відбувалося голосування в громаді, а служителі були вибрані і призначені відповідно Павлом і Титом. Теж саме слово використовується в 2Кор 8:19 де мова йде про вибрання брата на служіння для збору коштів для бідних. William Arndt et al., [A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature](#) (Chicago: University of Chicago Press, 2000), 1083.

² ἐπισκεπτομαι (епіскептомай) – вибрати, або відібрати після ретельного дослідження. Johannes P. Louw and Eugene Albert Nida, [Greek-English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains](#) (New York: United Bible Societies, 1996), 362.

мали можливість ототожнити себе з ними, або іншими словами делегувати/передати їм свої повноваження.

Кого і на яке служіння можна рукопокласти?

Є перелік у посланні до Тимофія і Тита де говориться про те які риси та якості повинні мати пресвітери та диякони. Вірне слово: якщо хто бажає єпископства, той бажає доброї справи. Але єпископ має бути бездоганний, чоловік однієї дружини, тверезий, розважливий, чесний, гостинний, здатний навчати, не п'яниця, не задержуватий, але лагідний, не сварливий, не грошлюбний, який добре управляє своїм домом, дітей тримає в послуху, з усякою повагою. Адже коли хто не вміє управляти власним домом, тоді як він зможе дбати про Божу Церкву? Щоб не був новонавернений, аби не запишався та не підпав під той же осуд, що й диявол. Треба, щоб він мав добре свідчення від сторонніх осіб, аби не потрапив у зневагу і в пастку диявола. Диякони також повинні бути поважними, не двомовними, не схильними до надмірного вживання вина, не користолюбними, але які мають таємницю віри в чистому сумлінні. Втім, їх слід спочатку випробувати, а потім, якщо бездоганні, хай служать. Жінки також мають бути поважними, не осудливими, тверезими, вірними в усьому. Диякони, — кожний нехай буде чоловіком однієї дружини, — які добре виховують дітей та порядкують у своїх домах. Бо добрі служителі здобувають собі високий ступінь та велику відвагу у вірі в Ісуса Христа. 1 Тимофія 3:1-13 УТТ Дослідження значення усіх цих якостей можна буде знайти в іншому файлі який додається.

Чи можливо рукопокласти жінок на дияконське, пасторське, благовісницьке чи інше служіння?

Що до рукопокладення на дияконське служіння, ми знаходимо підтвердження у апостола Павла в посланні до Римлян де говориться про дияконису з Кенхереї. **Поручаю вам нашу сестру Фиву, служительку** (δίακονον гр. діаконон – дияконису) **Церкви в Кенхреях. Римлян 16:1** УТТ Також ми маємо рані історичні свідчення що перша церква вже 110 році мала дияконис на лужині.³

Що до рукопокладення на пасторів, то Павло забороняє жінкам вчити. **Жінці навчати не дозволяю, ні панувати над чоловіком, але нехай перебуває в мовчанні. 1 Тимофія 2:12** УТТ (додаткове пояснення цього уривку можна буде знайти в окремому файлі). А що якраз вимагається від пресвітерів, і що останніх відрізняє від дияконів, так це вміння навчати і тому ми можемо зробити висновок що жінки на пасторське/присвітерське служіння рукопокладені бути не можуть. Але в додатковому файлі Ви можете знайти 8 інших служінь для жінок які перераховуються в Писанні.

Що до рукопокладення на благовісника, директора недільної школи, лідера жіночого служіння, благодійності і турботи про сиріт і вдів, виходячи з того що значить саме слово

³ «В 110 году после рождества Христова, Плиний Младший отчитывался перед императором Трояном, что он допросил христиан в его провинции Вифиния (римская провинция на север от Эфеса), чтобы раскрыть природу их предполагаемой преступной деятельности и только обнаружил безобидный культ. Он писал: «Это привело меня к решению, что было более чем необходимо добиться истины посредством пытки двух женщин рабынь (*lat. ancillae*), кого они называли диаконисами (*lat. ministrae*)». (Pliny, *Ep.* 10.96; LCL). Нам следует заметить, что, во-первых, женщины были рабынями, и это было обычаем римской власти допрашивать рабов (но не прочих) под пытками. Во-вторых, женщины были названы «диаконисами» (латынью *ministrae* что является эквивалентом греческого *diakonoi*). Другими словами, это был официальный титул, а не общее обращение к «слугам» какого-то рода, поскольку мы знаем, что они названы «рабынями» (*lat. ancillae*). Следовательно, церковь имела диаконис через сорок – пятьдесят лет после написания 1 Тимофея, как возможно, сестра Фива, «Представляю вам Фиву, сестру нашу, диаконису церкви Кенхрейской» Рим. 16:1» S. M. Baugh «1 Timothy», in *Zondervan Illustrated Bible Background Commentary*, 3 vols., ed. by Clinton E. Arnold (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 2002), 461.

διάκονος гр. діакон – слуга. Тому доречно буде жінку відповідальну за ключове служіння в церкві рукопокласти.

Яка процедура чи порядок рукопокладення?

Є певні вимоги що до часу, якостей і надійності того кого рукопокладають. Ця людина мусе бути не з новонавернених, мати якості характеру про які ми вже говорили вище, і вона мусе бути спочатку випробувана і перевірена і лише після цього може бути рукопокладена. В Писанні немає якогось конкретного терміну, а мова скорше за все іде не про час, а про зрілість в вірі, укоріненість в Слові і впевненості в спасінні і в сталих відносинах с Богом. Так само не сказано і про терміни для випробування, але це мусе бути достатній період який дав би можливість церкві переконатися в тому що людина, яка рукопокладається є достатньо перевіреною. Як скоро людина пройшла випробування і є впевненість в тому що він або вона гідні, то церкві потрібно мати загальні збори де церква може проголосувати і висловити згоду чи відхилити кандидатуру. На мій розсуд якщо більше 20 відсотків церкви проти то мабуть краще або почекати, або взагалі не рукопокладати бо якщо кожний 5 проти, то такому брату чи сестрі буде складно виконувати служіння.

Чи потрібно рукопокладати директора недільної школи, жіночого служіння, чи служіння благодійності?

Відповідь на це запитання пов'язана з тим що значить рукопокладення. Якщо рукопокладення це - вибрання, визнання і делегування, то це буде доречно молитися з покладанням рук за служителів перед усією церквою бо це можна вважати урочистим вибранням і визнанням для служіння, так і делегуванням повноважень. Це буде мати незабутній відбиток у пам'яті не тільки самих служителів, вибраних для того чи іншого служіння, але і для самої церкви, так собі певним святом. Але якщо це велика церква і служителів достатньо багато то як тоді бути? Мені здається, що в такому випадку варто робити/звершувати служіння рукопокладення для ключових і відповідальних лідерів.

Чи має рукопокладення якесь сакраментальне значення?

Інакше кажучи, чи передається якась сила, дари чи здібності через рукопокладення і чи є тут зв'язок з першими апостолами і успадкованість служіння? НІ! Бо рукопокладають тих які вже мають і силу і дари, бо інакше якщо людина не має належного і потрібного для служіння то як вона буде його виконувати. Так само нема потреби мати зв'язок і успадкованість служіння від апостолів. Але чому тоді Павло застерігає Тимофія щоб той не спішив когось рукопокладати бо таким чином може стати співучасником чужих гріхів? Чи не йде тут мова про щось таємниче? НІ, думаю що ні. Бо, якщо пам'ятаєте, ми говорили, що рукопокладення ще є вибрання, визнання і делегування. І людина яка рукопокладає причетна до цього і таким чином поділяє відповідальність з рукопокладеним.

Чи є відмінність між рукопокладеним і без рукопокладення служителем?

Знову ж таки, відповідь на це запитання пов'язана з тим що значить рукопокладення. Якщо це вибрання, визнання і делегування, то людина яка виконує і робить якесь служіння без рукопокладення не має офіційного вибрання, визнання і делегування. І можливо що для невеличкої церкви таке рукопокладення і не потрібно. Але якщо вибрання, визнання і делегування необхідні тоді доречно говорити про рукопокладення. Це допоможе людині більш впевнено виконувати служіння, мати ширшу підтримку церкви, хоча так само, з іншого боку покладає більшу відповідальність на людину.

Чи є рукопокладення довічним і чи є можливість позбавлення?

Людина має рукопокладення в певній церкві на певне служіння. І якщо ця людина залишає цю церкву і служіння, то відповідно вона позбавляється цього рукопокладення. Так само і коли

людина згрішить, чи буде відсторонена від служіння з тих чи інших причин. Якщо людина позбавляється рукопокладення по причині того що вона перейшла до іншої церкви, або позбавляється з інших причин, чи за віком, то бажано щоб він/вона мали б формальне звернення, заяву чи то листа в якому просили церкву більше не вважати його/її рукопокладеним служителем з поясненням причин.

Як відбувається саме рукопокладення?

Мені виглядає, що загальне урочисте служіння краще всього пасує для цього. Старший пастор з іншими пасторами, чи запрошеними пасторами може провести це служіння і саме рукопокладення. Не буде зайвим запросити і старшого пресвітера, та інших поважних братів для такого служіння. Якщо брат чи сестра мають сім'ю то варто звершувати молитву за них обох бо вся відповідальність буде ділитися між ними.